

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupená Mgr. Janem Bučkem, advokátem se sídlem V. Nezvala 604, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2021, čj. 22 A 28/2021-12, ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 7. 2021, čj. 22 A 28/2021-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí usneseními z 26. 8. 2019, čj. MUFO 26157/2019 a čj. MUFO 26045/2019, přerušil řízení o žádostech žalobkyně (dále „stěžovatelka“) o vrácení poplatků za kopírování písemností ze správních spisů. Rozhodnutími ze 4. 2. 2020, čj. MSK 3197/2020 a čj. MSK 3420/2020, žalovaný k odvoláním stěžovatelky usnesení městského úřadu zrušil a řízení o žádostech stěžovatelky zastavil. Stěžovatelka ve věci těchto dvou rozhodnutí žalovaného podala podněty k zahájení přezkumného řízení podle správního řádu. Žalovaný tyto podněty předal Ministerstvu financí s tím, že neshledal důvody k plnému vyhovění podnětům podle § 95 odst. 2 první věty správního řádu.

[2] Stěžovatelka podala proti žalovanému zásahovou žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Namítala v ní nezákonný zásah do svého práva na přezkoumání rozhodnutí žalovaného, k němuž mělo dojít tím, že přípis žalovaného, kterým žalovaný předal věc Ministerstvu financí k provedení přezkumného řízení, byl vydán po prekluzivní lhůtě

stanovené v § 96 odst. 1 správního řádu, které v důsledku toho nemůže být zahájeno, byť by k tomu byly zjištěny důvody.

[3] Krajský soud žalobu odmítl v záhlaví uvedeným usnesením (dále „napadené usnesení“). Uvedl, že z dlouhodobé judikatury správních soudů vyplývá, že soukromá osoba nemá na zahájení řízení z moci úřední veřejné subjektivní právo, proto nemohlo dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatelky a tvrzený zásah nemůže být zásahem ve smyslu soudního řádu správního, a proto chybí podmínka plausibilního tvrzení nezákonného zásahu.

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti proti napadenému usnesení namítá, že krajský soud v záhlaví napadeného usnesení vadně označil žalovaného a vadně vymezil předmět řízení, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Jako žalovaného soud označil Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí, ačkoli stěžovatelka jako žalovaného označila Krajský úřad Moravskoslezského kraje. Krajský soud dále uvedl, že stěžovatelka „navrhla, aby soud určil, že nezahájení přezkumného řízení ze strany žalovaného dle § 95 odst. 2 správního řádu před uplynutím zákonné prekluzivní lhůty, je nezákonným zásahem“, což se nezakládá na pravdě s ohledem na petit žaloby. Krajský soud zjevně zaměnil obsah odůvodnění s věcí vedenou pod sp. zn. 22 A 95/2020. Vadné označení žalovaného a záměnu odůvodnění nelze zhojit vydáním opravného usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s.

[5] Nejvyšší správní soud na základě obsahu kasační stížnosti a předloženého spisu krajského soudu dospěl k závěru, že by označení žalovaného v návěti výrokové části napadeného usnesení mohlo být stíženo chybou v psaní, resp. jinou zjevnou nesprávností, a vrátil proto krajskému soudu soudní spis s tím, aby zvážil postup podle § 54 odst. 4 s. ř. s.

[6] Krajský soud usnesením z 13. 7. 2021, čj. 22 A 28/2021-25, opravil z důvodu zjevné nesprávnosti záhlaví napadeného usnesení tak, že označení žalovaného správně zní „Krajský úřad Moravskoslezského kraje, sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava“. K opravě odůvodnění krajský soud neshledal důvod.

[7] V návaznosti na opravné usnesení krajského soudu čj. 22 A 28/2021-25 stěžovatelka doplnila svou kasační stížnost v tom směru, že nyní směřuje proti napadenému usnesení ve znění opravného usnesení čj. 22 A 28/2021-25. Dále jen zopakovala svou předchozí kasační argumentaci.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.*

[10] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu toto ustanovení umožňuje soudu, aby v rozhodnutí opravil početní a písařské chyby a zjevné nesprávnosti, které jsou podobného původu jako písařské chyby. Za zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické

pokračování

činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí (srov. rozsudek NSS z 3. 11. 2011, čj. 4 Ads 139/2011-400).

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro postup podle § 54 odst. 4 s. ř. s. byly v projednávané věci dány, neboť z odůvodnění napadeného usnesení nepochybně vyplývá, že krajský soud přezkoumával tvrzený nezákonný zásah žalovaného, nikoli Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí. V odůvodnění napadeného usnesení jsou správně označena rozhodnutí žalovaného, k jejichž přezkumu stěžovatelka dala podnět. Byl-li tedy v napadeném usnesení v záhlaví původně označen Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí, jednalo se o zjevnou nesprávnost, kterou soud opraví postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. Lze dodat, že Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že v řízení před ním bylo správně doručováno Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje jako žalovanému.

[12] Pokud jde o další kasační námitky, Nejvyšší správní soud v první řadě ve shodě s krajským soudem připomíná, že ustálená judikatura obecně nepřipouští soudní ochranu proti nezačáti přezkumného řízení (v podrobnostech srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS z 26. 3. 2021, čj. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 86).

[13] Ke způsobu, jakým krajský soud shrnul, čeho se stěžovatelka domáhala (srov. bod [4] tohoto rozsudku), Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka v petitu žaloby navrhla, aby krajský soud „určil, že přípis žalovaného č. j. MSK 15521/2021, sp.zn. VŽ/2806/2021/Hav, ze dne 23. 02. 2021 vydaný po prekluzivní lhůtě je nezákonným zásahem“. V žalobě pak poukazovala na to, že v důsledku toho již po prekluzivní lhůtě stanovené v § 96 odst. 1 správního řádu nemůže být zahájeno, byť by k tomu byly zjištěny důvody. Nejvyšší správní soud ve správním spise ověřil, že daným přípisem žalovaný předal věc Ministerstvu financí jako nadřízenému správnímu orgánu k provedení přezkumného řízení podle § 95 odst. 2 druhé věty správního řádu, neboť neshledal důvod k tomu, aby provedl přezkumné řízení sám podle § 95 odst. 2 první věty správního řádu. Ač stěžovatelka v kasační stížnosti sama konkrétně nerozvedla, v jakém ohledu se krajský soud při popisu petitu žaloby od znění tohoto petitu odchýlil (a neuvedla ani to, v jakém konkrétním ohledu krajský soud znění žaloby nesprávně vyložil), je třeba připustit, že krajský soud pojal žalobu širěji, než jak ji stěžovatelka striktně vzato zformulovala. Tento závěr ovšem nemůže nic změnit na tom, že se podle výše zmíněné judikatury nelze ve správním soudnictví bránit proti nezačáti přezkumného řízení. Důvody, pro které krajský soud žalobu odmítl a které stojí právě na této judikatuře, v plné míře obstojí nejen ve vztahu k samotnému nezačáti přezkumného řízení, ale i ve vztahu k dílčím úkonům správních orgánů, které předchází nezačáti přezkumného řízení (zde: tvrzené vydání přípisu, kterým žalovaný předal věc Ministerstvu financí, až po prekluzivní lhůtě).

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnosti nepřisvědčil, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených

ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. června 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu